

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Verkko: maaseuduntulevaisuus.fi
Facebook: facebook.fi/maaseuduntulevaisuus
Twitter: @maastul

PÄÄKIRJOITUS

Käytännön osaajien ääntä on kuultava

Meneillään oleva elinsuojelulain kokonaisuudistus on loppumetreillä. Tarkoituksena on, että uudistuksen raamit valmistuisivat vuoden loppuun mennessä.

Uudistuksen valmistelu herättää tunteita, ja erilaisilla kyselyillä ja selvityksillä pyritään vaikuttamaan päättäjiin.

Yleisradio julkisti maanantaina selvityksensä siitä, mitä mieltä Suomen suurimmat ruokatalot ovat eläinsuojeluasiamies Sari Salmisen esiin nostamista keskeisistä korjaustarpeista kotieläinten tuotantotavoissa.

Ruokataloilta kysyttiin, miten asiat ovat niiden omissa tuotantolaitoksissa ja millaisen kannan ongelmiin ruokatalot toivovat uuden lainsäädännön ottavan. Sen sijaan, että ruokatalot olisivat saaneet esittää omia havaintojaan, niiden piti ottaa kantaa eläinsuojeluasiamiehen mielipiteisiin.

Salminen vaatii muun muassa porisitushäkkien korvaamista karsinoilla, kokoritiläkarsinoiden poistamista nautanlihan tuotannossa ja parsinavetoista luopumista kokonaan. Broileri- ja kalkkunahalleihin pitäisi saada lisävirikkeitä, koska eläinsuojeluasiamiehen mielestä niillä on tylsää.

» Suomessa myytävällä ruualla pitäisi olla samat tuotantokriteerit.

Ylen Uutisten mukaan kyselystä selvisi, että ruokataloja huolestuttaa, mitä uusi eläinsuojelulaki ja eläinten aseman parantaminen tulee niille maksamaan.

Ruokatalot kiinnittivät huomiota myös siihen, miten mahdolliset uudet säännökset heikentävät niiden kilpailuasemaa muihin eurooppalaisiin ruuan tuottajiin nähden, jos lakia kiristetään tuntuvasti Suomessa ja samaan aikaan ruokaa muualla Euroopassa saa tuottaa väljemmillä säännöillä.

Ruokatalojen vastaukset elinsuojeluasiamiehen esiin nostamiin ongelmiin olivat asiallisia. Esimerkiksi porsitushäkkien käyttöä perusteltiin porsaiden suojelemisella. Parsinavetoissa eläimet ovat suuren osan vuodesta laitumella. Lisäksi navetoissa on panostettu monella tavalla eläinten viihtyvyyteen.

Ruokatalojen huoli lisääntyneistä kustannuksista on ymmärrettävä. Todellisuudessa kustannukset kuitenkin kaatuvat ruokaketjussa alkutuottajien maksettaviksi.

On hyvä, että eläinten hyvinvoinnista keskustellaan ja siitä ollaan huolissaan. Tässä suhteessa Suomessa ei kuitenkaan ole mitään hävettävää.

Jo nykyiset vaatimukset ovat Suomessa tiukemmat kuin monissa muissa EU-maissa. Nämä vaatimukset eivät kuitenkaan näy millään tavalla tuottajien saamassa hinnassa. Jos vaatimuksia suhteessa muihin maihin edelleen tiukennetaan, tarkoittaa se sitä, että tuotanto Suomessa loppuu.

Kysymys ei ole pelkästään Euroopan sisäisestä kilpailusta. Kilpailua tulee myös Euroopan rajojen ulkopuolelta. Tämä kilpailu on edelleen kovene-massa, jos esimerkiksi Yhdysvaltojen ja EU:n välisissä vapaakauppaneuvotteluissa ei onnistusta turvaamaan eurooppalaista ruuan tuotantotapaa.

Eläinten hyvinvoinnista huolissaan olevien pitäisi vaatia kaikelle Suomessa myytävälle ruualle samanlaiset tuotantokriteerit. Näitä kriteereitä pitäisi pystyä myös uskottavasti valvomaan.

On tietenkin hyvä, että ruokateollisuudelta kysytään, miten mahdolliset uudet säädökset vaikuttavat. Kokonaisuuden kannalta oleellista kuitenkin on, miten säädökset vaikuttavat tilatasolla. Tilatasolla on myös paras käytännön asiantuntemus eläinten kanssa toimimisesta.

Uusia tiukennuksia vaativat näytävät luottavan siihen, että kuluttajat ovat valmiita maksamaan tiukemmilla kriteereillä tuotetusta ruuasta enemmän. Kokemuksen perusteella näin ei kuitenkaan ole. Tilatasolla sitä ei ainakaan huomaa.

Suomalaisilla maatiloilla on tehty ja tehdään joka päivä töitä, että eläimillä olisi mahdollisimman hyvät olosuhteet. On kummallista, että keskustelua eläinten hyvinvoinnista käydään ohittamalla parhaiden asiantuntijoiden tietämys.

On tärkeää, että eläinsuojelulain uudistamisen yhteydessä kuullaan myös käytännön osaajien mielipiteitä.

Maa- ja metsätalousministeriön nettisivuilla tuottajillakin on mahdollisuus antaa palautetta eläinsuojelulain valmistelijoilte.

VIERAILIJA

Sota vai rauha Suomelle?

Näin aloitti J. V. Snellman kirjoituksensa 1863, kun jotkut suomalaiset suunnittelivat irtautumista Venäjästä ja osallistumista mahdolliseen Ranskan hyökkäykseen Puolan vapauttamiseksi Venäjän vaikutusvallasta. Kansakunnan tulee luottaa ainoastaan itseensä, eikä luottaa vieraan apuun. Suomi kyllä pärjää, kunhan pitää Venäjän vakuuttuneena siitä, ettei Suomea käytetä hyökkäysurana Pietaria vastaan, Snellman argumentoi.

Tämä episodi on etsimättä tullut mieleen viime aikoina, kun Ukrainan kriisi on kirvoittanut keskustelua Suomen liittymisestä Natoon ja toisaalta Suomen roolista EU:n politiikassa. Historiantutkijana olen eittämättä realistti. Muuta on vaikea olla mitä enemmän lähteisiin perehtyy. Se ei ole ristiriidassa sen kanssa, että vastustan myös syvästi kyynisyyttä. Ympäristönsuojelua taas ei voi tehdä muusta politiikasta irrallaan, joten sananen siitä muusta vaihteeksi.

Äskettäin on nimittäin käynyt ilmi, että Suomen johtajat ovat neuvotelleet Natoon liittymisestä 1990-luvulla, mutta neuvottelut ovat kariutuneet siihen, että USA on edellyttänyt Suomen ottavan vastuun myös Baltian puolustamisesta ja jopa sijoittavan kalustoa näihin maihin. Venäjä-kriitikko Edward Lucas neuvoo Suomea ottamaan päänsä pois pen-saasta ja kantamaan vastuunsa koillisessa Euroopassa Venäjän vaikutuksen patoamiseksi. Malli on tuo edellä esitetty.

Suomi joutui aikanaan talvi-sotaan osin siksi, että arveltiin Stalinin bluffaavan vaatimuksissaan. Ei se uskalla riskeerata suhteitaan länsivaltoihin, poliitikot päättelivät. Länneistä luvattiinkin – Iso-Britannia etunenässä – apua Suomelle, mutta sitä ei kuulunut rauhan aikana eikä sodan alettuaakaan. Suomessa vitsailtiinkin, että Iso-Britannia on valmis taistelemaan vapauden ja demokra-tian puolesta viimeiseen suomalaiseen. Tavoitteena briteillä

oli estää Ruotsin rautamalmin joutuminen väärin käsiin. Näin voisi avun kanssa käydä nytkin jos tilanne kriisiytyisi. Olisi mahdollista, että USA ja muut Nato-maat eivät pystyisi tai haluaisi tulla apuun konfliktin sattuessa, mutta Suomi olisi kriisin vastuunkantaja. Silloin voisi valtioneuvoston orkesteri esittää jenkan ”Kusessa ollaan” – kuka sitten olisikaan kapellimestari.

» Ei kukaan eikä mikään pärjää yksin tässä maailmassa.

Entä sitten eurooppalainen vaihtoehto? Toisesta maailman-sodasta voi hakea siihenkin ajattelun ainesta. Kun Hitler yritti aikanaan Euroopan integrointia omalla tavallaan, Suomi joutui väkisinikin Saksan puolelle sotaan mukaan. Saksan jouduttua tappiolle voittajavaltiot sopivat saaliinjan vuonna

1943 Teheranissa. Baltian maat Stalin vaati Neuvostoliitolle, mutta Suomea hän ei halunnut. USA:n presidentti suostui tähän, kunhan tieto asiasta ei leviäisi ennen seuraavia presidentinvaaleja.

Kun sitten Neuvostoliitto osana Saksan nujertamista aloitti Kannaksen suurhyökkäyksen kesäkuussa 1944, Viipuri menetettiin, mutta käytännössä Saksa sen jälkeen pysäytti hyökkäyksen. Syy siihen oli se, että muuten Saksan Lapin joukkojen huolto olisi vaarantunut, mikäli Neuvostoliitto olisi miehittänyt Suomen.

Tuolloin ei voitu tietää, että Neuvostoliitto ei aikonutkaan miehittää koko Suomea, vaan olisi pysäyttänyt hyökkäyksen vanhan Suomen rajalle eli Kymi-joelle ja joukot olisi sen jälkeen siirretty Berliinin suunalle.

Miksi näin kävi? Ensinnäkin USA tuki Neuvostoliittoa runsain mitoin sekä valmiilla tuotteilla että runsaalla teräksellä ja muilla raaka-aineilla. Siten Neuvostoliitolla oli voimia

hyökkäykseen. Mutta se, että Saksa kesti niinkin pitkään, oli tuon ruotsalaisen rautamalmin ansiota. Ruotsalaiset pitivät osaltaan Saksaa pystyssä viemällä sinne korkealaatuista terästä ja valmiita tuotteita, joita ilman Saksan puolustustaistelu olisi loppunut paljon aiemmin ja Suomenkin asema olisi ollut paljon heikompi.

Tämä oli Ruotsin merkittävin apu Suomelle toisessa maailmansodassa. Mitä tästä voi oppia? On toimittava kuten Snellman edellä opasti eli pidettävä huoli siitä, että on omavarainen niin henkisesti kuin aineellisestikin. Mutta ei kukaan eikä mikään pärjää yksin tässä maailmassa. Useimmiten ystävät löytyvät läheltä ja yllättävällä tavalla.

ILKKA HERLIN
filosofian tohtori,
Elävoia Itämeri
-säätiön hallituksen
puheenjohtaja
ilkka.herlin
@cargotec.com

LEHTIKATSAUS

Emännällä tärkeä asema

Anneli Kallioniemi kirjoittaa Satakunnan Kansassa emännän vahvasta asemasta.

”Onkin tavallista, että vastuu tilan tulokselle elintärkeästä ja pilkuntarkasta EU-byrokratiasta on emännällä, joka täyttää tukihakemukset, päivittää eläinrekisterit ja hoitaa verokirjanpidon.

Maatilojen emännät ovat Suomessa ikäjoista osallistuneet maataloustöihin. Päätoimiset emännät puhuvatkin itsestään yhä useammin maatalousyrittäjinä. Emäntä-nimike elää arvostettuna siinä rinnalla.”

”Nuoret viljelijät ovat lujilla pyörittäessään suuria ja velkaisia tilojaan. Onneksi on oivallettu, ettei kaikkea tarvitse tehdä itse. Rahtipalvelut ja tilojen yhteistyö yleistyvät.

Nuori viljelijäpolvi haluaa enemmän aikaa perheelle ja harrastuksille. Kun aika on kortilla, etujärjestö MTK:lla on vaikeuksia houkutella nuoria ja varsinkaan naisia toimintaansa. Päättökenteko on pysynyt kovin miesvaltaisena.

Emäntäkerhoista Satakunnassa toimii enää MTK Porin seudun emäntäkerho. Sen toimeliaat naiset järjestivät 50-vuotisjuhlat, joihin saapui lähes sata henkeä. Naiset saavat niehetkin liikkeelle, jos tahtovat.”

Turku ei ole susia varten

Jenni Leppänen kertoo Turun Sanomissa ystävästään, joka oli hankkinut lähikunnasta maatilaa ja samalla tilaa lapselleen ja koirilleen.

”Päitsi että tämä ei ole mahdollista. Koska sudet.

Perhe ei voi pitää koiriaan vapaana pihalla, eikä lästä tulisi mieleenkään jättää vaunuihin ulos yksin nukkumaan.

Meidän kaupunkilaisten on toisinaan vaikea ymmärtää, että maaseudulla sudet voivat ihan oikeasti olla ongelma. Pelko ja huoli susista rajoittaa ihmisen jokapäiväistä elämää ja toimia.

Eikä edes täysin maaseudulla. Eivät Turun kehyskunnat nyt niin periferiassa ole.”

”Olisiko aika keskustella vihdoin siitä, mitä tälle asialle pitää oikeasti tehdä?”

Ystäväni totesi kerran lakonisesti: varmaan siinä viiheessa ihmiset ymmärtävät, kun sudet tulevat tuohon Helsingin nurkalle.

Ei kai nyt niin siihen asti tarvitse mennä. Siinä voisi susia puolustavalla kaupunkilaisellakin vähän kenkin tunte-tu housunpunit tutista.”

USA menee eri suuntaan

+ Yhdysvallat on säätämässä lakia, joka kieltää sen osavaltioita vaatimasta merkintöjä geenimuunneltuun ruokaan (MT 277). Useat osavaltiot ovat suunnitelleet gm-ruualle merkintäpakkoa. Tuoreen kyselyn mukaan 90 prosenttia amerikkalaisista haluaa ruokaansa tiedon geenimuuntelusta.

Kansa ei taida saada tahtoaan läpi. Vaihtelevat merkintämääräykset tulisivat markkinavoiimien mielestä liian kalliiksi. On kiinnostavaa, kuinka USA voi säätää täysin kansan tahdon vastaisen lain. Se vie maata myös kauemmas kauppakumppani EU:sta, jossa tuotetietoja ja läpinäkyvyyttä halutaan pikemminkin lisätä.

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Päätoimittaja: Mikael Pentikäinen
Toimituspäälliköt: Jussi Martikainen, Tiina Taipale
Julkaisija: Viestilehdet Oy
Jätä uutisvinkki: uutispaallikot@mt1.fi
Anna palautetta: toimitus@mt1.fi

Maaseudun Tulevaisuus on maa- ja metsätaloustuottajain äänenkannattaja. Se pitää maaseudun ja sen elinkeinojen puolta sekä huolehtii maaseudun henkisestä ja taloudellisesta hyvinvoinnista.

Kun haastattelun kansanedustaja Mauri Pekkarista

Pohjoismaissa. Ikiviivästyjä Olkiluoto kolmosen piti toki helpottaa tilannetta jo vuosia sitten.

Silti kotimaiset sijoittajat pyrkivät irti Fennovoima-osakkeistaan, jotka oikeuttavat ja velvoittavat ostamaan sähköä omakustannehintaan.

Syy ei liene ainoastaan hankkeen julkisuuskuvassa, vaan usko kannattavuuteen on kadonnut. Kenelle Hanhikiven reaktoria enää rakennetaan?

En malta uskoa, että Fennovoiman ja Voimaosakeyhtiö SF:n johdossa luultiin venäläis-taustaisten opiskelijoiden pyörittämän Migritin olevan mitat täyttävä kotimainen omistaja.

Väitettiin, että Migritistä oli tehty kattava taustaselvitys. Tämä kuva karisi sosiaalisessa mediassa minuuteissa ja lopullisesti työ- ja elinkeino-ministeriön selvityksen myötä.

Parhaassakin tapauksessa Fennovoimaa ja Voimaosake-yhtiötä pyörittävät typerykset. Todennäköisempää on, että kroatialaisbulaanin mukaan-tulo oli laskelmoitu valinta takarajan ylittämiseksi 30.6.

Hankkeen tulee olla Suomen kokonaisedun mukainen. Sen johto ei ole vakuuttanut minua tämän edun toteutumisesta. Toimitusjohtajat Toni Hemminki ja Elina Engman olivat lausunnoissaan sini-silmäisiä tai epärehellisiä. En luottaisi suomalaista ydinvoimaa typerykselle, vielä vähemmän valehtelijalle.

OLLI TOIVANEN
olli.toivanen@mt1.fi